

פנינים יקרים אמרות טהורות והדרכות ישרות שנשמעו מפי מזן רבינו ראש הישיבה שליט"א

פרשת ויקרא תשפ"ג

פרשת צו - שבת הגדול תשפ"ג
גליון כ"ב

עניים יירשו ארץ והתענו על רוב שלום

מה בין נבואת משה רבנו
לנבואת בלעם הרשע

ויקרא ד' אל משה וידבר ד' אליו מאהל מועד לאמר (א א). פירש רש"י ז"ל לכל דברות ולכל אמירות ולכל צוויים קדמה קריאה, לשון חבה, לשון שמלאכי השרת משתמשים בו, שנאמר (ישעיהו ו א) וקרא זה אל זה, אבל לנביאי אומות העולם נגלה עליהן בלשון עראי וטומאה, שנאמר (במדבר כג ד) ויקר אלקים אל בלעם, עכ"ל, (בחתם סופר (בפרשתן) כתב פרפרת נאה על פי זה כי על שם שלשתן נקרא התורה לשון קדם [עייין רש"י דברים ב כו ד"ה ממדבר], שהוא ראשי תיבות קריאה דיבור מאמר). ויש לעיין בדברי רש"י שמבואר מדבריו דעיקר משמעות החילוק אשר נראה וניכר בו גדלות משה רבנו לעומת שפלות בלעם הרשע, הוא מה שהיה הנבואה אצל בלעם בארעי ובמקרה, משא"כ במשה רבנו, אשר לכן אמרה תורה אצל משה רבנו ויקרא, ואצל בלעם ויקר לשון עראי, ויפלא שלא מצינו דבר אחר שיבאר ויפרש החילוק בין דברים המובדלים כל כך - משרע"ה אב לנביאים לקודמים לפניו ולבאים אחריו, לבלעם הרשע שחטא והחטיא את כולם, אלא ענין התגלות הקב"ה אל בלעם הרשע בדרך ארעי.

זה לעומת זה -
בלעם היה נגד בחינת משה

אמנם יבואר בהקדם מש"כ רש"י פרשת בלק (במדבר כב ה ד"ה ארץ) וז"ל ואם תאמר מפני מה השרה הקדוש ברוך הוא

שכינתו על גוי רשע, כדי שלא יהא פתחון פה לאומות לומר אלו היו לנו נביאים חזרנו למוטב, העמיד להם נביאים והם פרצו גדר העולם, עכ"ל, והנה איתא בזוה"ק (בראשית הקדמה דף י) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה (דברים לד י), בישראל לא קם, אבל באומות העולם קם, ע"כ, (ונוסף בזה בספרי [וזאת הברכה שנו] ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, בישראל לא קם, אבל באומות העולם קם, ואיזה זה זה בלעם בן בעור), וכתב מהרח"ו (אוצרות חיים שער הנקודים פ"ד) כי בלעם היה שקול באומות העולם כמשה בישראל, לפי שמושה רבנו היה בחינת דעת עליון, וגם בלעם נאמר בו ענין הדעת, כמו שכתוב (במדבר כד טז) ויודע דעת עליון, ועל פי דברים אלה שאכן היה כח לבלעם כמשה כי לא קם נביא עוד בישראל כמשה, בישראל לא קם, אבל באומות העולם קם, ואיזה זה זה בלעם בן בעור, ואף הוא שהיה יודע דעת עליון באותו בחינה של משה שהיה בבחינת, אם כן ביתר שאת יש לתת לב לחילוק ביניהם.

יסוד העבודה של משה רבנו -
הוא בחינת הענוה

והנה כתוב בתורה ויקרא עם אל"ף זעירא, האות אשר בו ניכר ונראה החילוק בין נבואת משה רבנו שנאמרו בו ויקרא, לנבואת בלעם שנאמרו בו ויקר, וטעם הדבר שנכתב אל"ף זעירא - ביאר בבעל הטורים בשם מדרש אותיות קטנות וז"ל שמושה היה גדול ועניו לא רצה לכתוב אלא ויקר' לשון מקרה כאילו לא דבר הקדוש ברוך הוא עמו אלא בחלום כדרך

שנאמר בבלעם (במדבר כג ו) כאילו לא נראה לו השם אלא במקרה, עכ"ל. ומשמיה דהרה"ק רר"ב מפשיסחא זיע"א איתא (עייין בספר רמתים צופים תנא דבי אליהו פ"ו אות לח, ובספר תורת שמחה אות פא) לבאר על דרך דברי על הטורים שהוא מורה על ענוותנותו של משרע"ה אשר לכן כתב אל"ף זעירא, והמשילו למשל למה הדבר דומה לציפור קטנה העומדת על גג גבוה, אף שהגג גבוה מאוד, ונמצא שהציפור עומד בגובהו של עולם, מכל מקום הציפור מצד עצמה קטנה היא מאוד, כך היה אצל משה רבנו שלא נתפעל מכל ההשגות העליונות שהשיג, אלא נשאר שפל רוח בעיני עצמו, כמו אדם פשוט שעומד על גג גבוה שיודע הוא כי מכח גופו איננו גבוה כל עיקר, ורק הגג מגביה אותו, כמו כן משה רבנו אף שידע את רום מדרגתו, היה סבור תמיד כי המעלות אינן של עצמו כלל אלא הקב"ה הוא העניקן לו.

ביאור ענין ארעי המוזכר ברש"י

ועל פי זה אפשר כי החילוק בין משה רבנו לבלעם היה בבחינת האלף זעירא, כי שניהם זכו להשגה גדולה מאת הקב"ה, אלא שמושה רבנו אחר הגלוי מאת הקב"ה היה שפל בעיניו, לכן נשאר אצלו הקב"ה בתדירות והתגלה אליו, ומכח זה זכה להגיע למדרגות הגבוהות ביותר, משא"כ בלעם הרשע כיון שנתגלה אליו הקב"ה וקבל קצת השגות, מיד גבה לבו, וכיון שנתגאה אמרו בגמרא (סוטה דף ה.) אמר רב חסדא ואיתימא מר עוקבא כל אדם שיש בו גסות הרוח אמר הקדוש ברוך הוא איני אני והוא

לקבלת העלון באימייל: KOLHACHUTZER@GMAIL.COM

להארות והערות: נא להשאיר הודעה במספר המערכת:

079-520-5294

בנישאת מזן רבינו ראש הישיבה שליט"א

על ידי מדת הענוה ומצות תפילין
זוכה לקיים כל מצוות ד'

עוד נראה ברמזו תיבת ויקרא באל"ף זעירא, על פי מה שאמרנו בגמרא (מגילה דף טז:) ויקרא אלו תפילין, והנה מבואר בספ"ק לרמזו במה שמצוות התפילין הוא בעשיית קשר לפי שבו אנו מקשרים את עצמנו אל הקב"ה, ובספ"ק נועם אלימלך (פרשת קרח עה"פ ואני הנה נתתי) הסמך הענין כי תפילין הוא לשון התחברות כמו שאמר הכתוב (בראשית ל ח) נפתולי אלקים נפתלתי, וביאור הענין ביתר שאת כי על ידי מצוה זו מתבטל ממנו יצרו הרע, נמצא שנעשה מעצמו מחובר ומקושר להקב"ה, כדאיתא בזוה"ק (רעיא מהימנא דף רפג.) בקשורא דתפילין אתקשר יצה"ר תחות יצר הטוב כעבדא תחות מאריה, ע"כ, (תרגום: בקשר התפילין נקשר יצר הרע תחת יצר הטוב כמו עבד תחת רבו.) וכן חזינן ענין זה במה שאמרנו בגמרא (ברכות דף ו.) אמר ליה רב נחמן בר יצחק לרב חייה בר אבין, הני תפילין דמרי עלמא מה כתיב בהו, אמר ליה ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ וכו', אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם שנאמר שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם שנאמר ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ, ע"כ, והיינו שענין התפילין הוא שאנו מתייחדים עם הקב"ה ואומרים שאין לי ארון בלתי ד' לבדו, והקב"ה מייחד אותנו שאנו עמו וצאן מרעיתו.

וזה הוא מה שבא הכתוב להורות לנו כי לכל דברות ולכל אמירות ולכל צוויים קדמה קריאה, היינו כי בא הכתוב להורות ולומר לכל אחד מבני ישראל הקדמה לכל המצוות, ומה היא - שיש לו להיות בבחינת ויקרא, וזאת כאשר האדם מקיים מצוות ויקרא אלו תפילין, ומקשר עצמו לבחינת הא רומז אל הקב"ה אלופו של עולם, אך רמזה התורה באל"ף זעירא - תנאי קודם למעשה; שיש לו להתבונן בשפלות עצמו ולהיות בענוה, כמו שנפסק ברמ"א (סי' צח ס"ב) ויחשוב קודם התפלה מרוממות הקל יתעלה ובשפלות האדם, וכאשר יושלם ב' הדברים יחדיו שמקשר בויקרא אלו תפילין ל-א רומז הקב"ה אלופו של עולם והוא באל"ף זעירא הרומז על הענוה נמצא כי ראוי הוא לבחינה של ויקרא ד' וגו', וידבר ד' אליו וגו' וראוי לקיים כל מצוות ד', זאת מפני שבמדת הגאווה נמצא שורש כל המדות מושחתות, ובמדת הענוה נמצא שורש כל המדות טובות.

משרע"ה למדריגה שהגיע אליו, אשר זה הוא שורש לכל המדות ותחילת עבודתו של אדם שיתגבר על מדת הגאווה, וזה היה עיקר החילוק בין משה רבנו לבלעם הרשע, וכמו שאמרנו במשנה (אבות פ"ה מ"ט) עין רעה ורוח גבוה ונפש רחבה מתלמידיו של בלעם הרשע, הרי שהוא היה שורש גאוה ובעלי הגאווה המה מתלמידיו.

ועל פי הדברים הנ"ל שמשרע"ה מכח ענוותנותו זכה שהשכינה תהיה עמו לחלקו - נראה כי זה הוא כוונת דברי הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ה ה"ב) כל אדם ראוי לו להיות צדיק כמשה רבינו או רשע כירבעם, דהנה בירבעם מצינו שהגאווה הוא שהכשילו שלא זכה לתשובה כמו שאמרנו בגמרא (סנהדרין דף קב.) אחר הדבר הזה לא שב ירבעם מדרכו הרעה (מלכים א, יג ל), מאי אחר, אמר רבי אבא אחר שתפשו הקדוש ברוך הוא לירבעם בבגדו ואמר לו חזור בך, ואני ואתה ובן ישי נטייל בגן עדן, אמר לו מי בראש בן ישי בראש, אי הכי לא בעינא, ע"כ, הרי מה שגרם לירבעם בן נבט שלא זכה לשוב בתשובה ונשאר ברשעותו, היה מחמת שגבה לבו ורצה לשמוע מפורש יוצא מהקב"ה שהוא בראש לפני בן ישי, ונראה כי לכן דקדק הרמב"ם וכתב כל אדם ראוי לו להיות צדיק כשיתנהג כמו משה רבינו בענוה, או רשע כשיתנהג כמו ירבעם בגאווה.

וכאשר אדם מתבונן יראה שכל המדות המושחתות באים ממדת הגאווה כגון מדת הכעס, שנאה, קנאה, תאוה, כבוד, לשון הרע, הלבנת פנים, כל אלו באים מפני שהאדם מרגיש את עצמו שהוא ואין עוד בלתו, ולכן כועס על אלו שלא עשו כרצונו, מקנא במה שיש לחברו יותר ממנו, מתאוה לכל התאוות וסובר שצריך להגיע אליו, חושב שעל כל אחד מוטל לכבדו, מזלזל בכל סובביו, וכן הלאה וכן הלאה, לא זו בלבד אלא יש להתבונן כי גם חוסם בעדו דרך תשובה, וכדחזינן בירבעם בן נבט שהקב"ה אמר לו חזור בך, ואני ואתה ובן ישי נטייל בגן עדן, הרי יצא מפורש מפי הקב"ה כי ירבעם יהיה בראש לפני בן ישי, אך הוא מחמת שגבה לבו רצה לשמוע מפורש יוצא מהקב"ה שהוא בראש לפני בן ישי, וכיון שאמר לו הקב"ה בן ישי בראש והפסיד להיות בראש לפני דוד המלך, לא חזר בו בתשובה, והשליך אחריו דרגה גבוהה זו לטייל עם הקב"ה בגן עדן גינתא, אשר כתב על ענין זה באור החיים הק' (פרשת בחוקותי פירוש יט), וז"ל ואמרו המקובלים כי טיול זה היא הדרגת שעשוע שאין למעלה ממנו, אשרי אנוש יזכה לו עכ"ל, ומניח גילף מדה טובה מרובה כמה מעלות טובות יכול אדם לזכות במה שמתנהג בענוה.

יכולין לדור בעולם שנא' מלשני בסתר רעהו אותו אצמית גבה עינים ורחב לבב אותו לא אוכל אל תקרי אותו אלא אתו לא אוכל, ע"כ, לכן נסתלק הקב"ה מבלעם, ולא היה יכול להישאר אצלו, עד שהיה הקב"ה צריך לומר לו עוד נבואה, והוא מיד נתגאה על השגה זו והקב"ה מסתלק ממנו, וכן היה חוזר חלילה, שהקב"ה מתגלה אליו, ובלעם בא לידי גאוה והשכינה מסתלקת, וזה הוא ענין ארעי המבואר ברש"י שהקב"ה היה מתגלה אליו לעת הנבואה ומיד מסתלק ממנו, עד ההתגלות הבאה ולא היה נשאר אצלו בתדירות, משא"כ אצל משה רבנו נשאר הקב"ה אף בין השגה להשגה, והיה שוכן עמו תמיד, נמצא כי אכן משמעות החילוק אשר נראה וניכר בו גדלות משה רבנו לעומת שפלות בלעם הרשע, הוא ענין הארעי והמקרה - שאצל משה רבינו שנאמר בו (במדבר יב א) והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה, היה הקב"ה נשאר אצלו בתדירות אף אחר השגה גדולה, ואילו אצל בלעם הרשע מיד אחר שזכה להתגלות היה בא לידי גאוה והשכינה הסתלקה ממנו.

וזהו מה שאמרה התורה אצל משה ויקרא באל"ף זעירא היינו כיון שהיה בו מדת הענוה, אזי כיון שהיה אצלו בחינת ויקרא התגלות הראשונה שהקב"ה התגלה אליו לראשונה ועדיין היה בדרך מקרה, נשאר עמו סמוך בתדירות א רומז להקב"ה אלופו של עולם, ונעשה ויקרא, משא"כ אצל בלעם מחמת שלא היה אצלו אל"ף זעירא, נשאר כל פעם בדרך ארעי ויקרא ללא א לפי שהקב"ה התגלה אליו כל פעם מחדש ולא עמו בתמידות.

ומהרה"ק מראפשיץ זיע"א איתא (ורע קודש בפרשתן ליקוטים) וז"ל אלף זעירא בויקרא, שאל"ף ראשי תיבות פתחי לי אחותי (שיר השירים ב, ב), ודרשו ז"ל (שהש"ר פ"ה א) פתחו לי פתח כחודו של מחס, ולכן אל"ף זעירא לרמזו על פתח קטן, עכ"ל (רע"ז בספ"ק ערוגת הבשם בפרשתן), והיינו שבא לרמזו שכדי להדיע אל האל"ף היינו אלופו של עולם, צריך דבר זעירא - מעשה קטן, והוא לפתוח פתח כחודו של מחס, אך מה שצריך הוא לישראל במצב של אל"ף זעירא שיישאר בענוה ולא יקלקל ההשגות על ידי הגאווה כמו שעשה בלעם.

מחשיבות הענוה
לעומת גנות הגאווה

ואפשר כי לכן רמזה התורה ענין זה דייקא בחילוק הלשון ויקרא לויקרא, שנוסף אל"ף זעירא אצל משה רבנו, ובא לרמזו לבני ישראל כי זה הסיבה אשר לכן זכה

בליל הסדר יש לאדם להנחיל לדורות הבאים את חביבות המצוה

אך לפעמים יכול אדם לטעות בענין זה ויחשוב בלבו כי מבחינת הענוה הוא שלא יתראה עליו כלפי חוץ שום שמחה, ויהיה כל ימיו בעצב מה עשה ומה חשיבתו בזה העולם, דאגה ימלא את פניו בכל עת כי מה נחשב הוא מול חבריו ומכריו, ויחנך את ביתו ודורות הבאים ללכת בדרכי הענוה שיש בכל עת להיות מיצר ודואג שמא עדיין אינו עושה את המוטל עליו, שהרי עבדי המקום אנן, ואין להסיח דעת לרגע אחד מהקב"ה, אמנם האדם אשר חי במצב זה הוא בטעות גדולה, כי מצד הענוה יהיה שמח וטוב לב על אשר זכה להיות מעובדי הקב"ה, וכל דבר קטן שזוכה לעשות נחת רוח להקב"ה, ימלא לבו בשמחה כי הוא השפל זכה לשרת את מלך מלכי המלכים הקב"ה, ומקרא מלא דבר הכתוב (תהילים לו יא) **ענוים יירשו ארץ והתענוגו על רוב שלום.**

וענין זה אנו רואים בליל הסדר, בהקדם מה שיש להקשות דלכאורה הסברא נותנת כי בלילה הקדוש הזה אשר בו נבחרנו לעם הסגולה, כמו שאמר הכתוב (תהילים קיד א-ב) **בצאת ישראל ממצרים וגו' היתה יהודה לקדשו ישראל ממשלותיו, מן הראוי היה להתאסף בבתי כנסיות ובתי מדרשות לעסוק בתורה להיות בלתי לדי' לבדו, כראוי וכיאות לעם ד', ומדוע מצוות ליל זה הוא בשתייה אכילה והסיבה, ובפרט יש להקשות במה שנפסק בשלחן ערוך (סי' תעב ס"ב) **יסדר שלחנו יפה בכלים נאים כפי כחו, ויכין מקום מושבו שישב בהסיבה דרך חירות, וברמ"א (סי' תעג ס"א) ובעל הבית לא ימזוג בעצמו, רק אחר ימזוג לו דרך חירות, ויפלא כיון דבליל קדוש זה נעשו בני ישראל עבדים להקב"ה, כמו שאמר הכתוב (לקמן כה מב) **כי עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים, וכן נאמר (שם נה) כי לי בני ישראל עבדים, עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים אני ד' אלתיכם, היה צריך כל אחד ואחד להראות את עצמו כעבד, ולהתנהג כמו שאמרו במשנה (אבות פ"ו מ"ד) **כך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן, וחיי צער תחיה, ובזה ייריש בלבו וינחיל לצאצאיו את ענין עבודת ד' המוטל********

על בני ישראל, ואילו בהלכה נפסק כי דוקא בלילה זו שנעשו עבדים יש להראות כבני חורין.

אלא הכונה בזה - על פי מה שיש לדקדק במצוות ליל הסדר, הנה נמצא בו כמה וכמה מצוות; פסח, מצה, מרור, ד' כוסות, וסיפור יציאת מצרים, ובכל הדברים נתנה התורה שיעור אם זה כזית בפסח מצה ומרור, חוץ מכזית מצה שמחמירים ונוטלים ב' כזיתים גם לברכת ההמוציא (ש"ע סי' תעה ס"א), וכן בד' כוסות נתנו השיעור רביעית, אך במצוות סיפור יציאת מצרים אמרו (סדר ההגדה) **כל המרבה הרי זה משובח, ולא נתנו כלל שיעור, ומשמעות הדברים כי מה שיש להשקיע הרבה כוחות הוא בענין ההנחלה לדורות, וכמו שאמר הכתוב (שמות יג ח) והגדת לבנך ביום ההוא לאמר וגו', וסיפור זה הוא מעיקרי הדברים אשר לכן נבחרנו להיות לעם סגולה, וזה הטעם מה שבחר אותנו הקב"ה להיות חבל נחלתו, וכמו שאמר הכתוב (בראשית יח יח-יט) **ואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום ונברכו בו כל גויי הארץ, ונתנה התורה טעם לברכה זו את בניו כי ידעתי למען אשר יצוה ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ד' לעשות צדקה ומשפט, הרי לנו את חשיבות מה שחובה מוטלת עלינו לצוות את הצאצאים ושמרו דרך ד' לעשות צדקה ומשפט, ונראה כי אף שאכן מצד האדם עצמו יש לו לראות שיהיה בליל קדוש זה דבוק בהשי"ת ויהיה עסוק במחשבות קדושות וטהורות ולא יסיח דעתו לשום מחשבת עולם הזה, אך כאשר בא להנחיל לילדים הקטנים והדורות הבאים, רצון הקב"ה שיראה להם את האושר והתענוג הרוחני שיש בעבודת את הקב"ה, את החירות שיש להולכים בדרך ד', את הזכיה שיש לנו שנבחרנו להיות עם סגולה, ובכך כאשר יראה הילד הקטן את השמחה הגדולה שיש בעבודת ד', יימשך לבו אחר עבודה זו, וכאשר יגדל ויהיה לאיש, יעבוד את הקב"ה בדבקות ורצון.****

שלא שינו את שמם לשונם ולבושם

בכל דור ודור יש לבדוק אם ראוי בג' דברים - כמו האנשים שיצאו מצרים

עוד מה שיש להנחיל לדורות הבאים הוא מסורת אבות, וכמו שביאר הרה"ק

מהרי"ד מבעלזא זיע"א במה שאנו אומרים בסדר ההגדה **בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, ואמר על פי מה דאיתא במדרש על פי מה דאיתא במדרש (ויק"ר פל"ב ה) שבני ישראל נגאלו ממצרים בזכות שלא שינו שמם לשונם ולבושם. ועל זה בא בעל ההגדה להזהירנו שבכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, שיתן עין פקחא שיפקח על ג' דברים אלו שיהיה שלם בהם, כשלימות בני ישראל אז בימי צאתם מארץ מצרים, שנגאלו בזכות זה.**

מנהגו רומז לתיקון ג' הדברים

ועל פי דבריו נראה לומר כי במה שנהגו בני ישראל בליל הסדר נרמזו ההקפדה על ג' דברים אלו, שלא שינו שמם: נהגו לומר לפני מה נשתנה 'טאטע לעבן' - כינוי שהיה נהוג מקדמת דנא לכנות את האב, ואפשר כי אחת בשנה נשאר להורות לנו כנ"ל שלא לשנות את שמם. **לשונם:** אמר בעל ההגדה 'כל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח', היינו שיקיים בלשונו מצוות ד'. **ולבושם:** נהגו ללבוש קיטל לבן, אשר בוודאי אינו מלבושי הגויים.

יש להתחזק בכל עת בג' דברים אלו

עוד יש לומר על דרך מוסרי; שכמה כמה פעמים נמצא האדם בערבי פסחים שעובד בביתו, או שבא לעזור לשאר בני אדם, וכן כאשר נמצא בסביבה אחרת מפני בין הזמנים, ויקרה מקרה שיעלה בלב האנשים לשנות שמם לשונם או לבושם, על דרך משל שיחשוב כי בימים אלה יכול ללבוש אחרת ממה שלובש בכל השנה, או לדבר בשפה אחרת כדי שיבינו הסביבה שיש לו באותם ימים, וימצא לפעמים כי הסביבה שמסתובב ביניהם בימים האלה ירצו לקרותו בכינוי שם אחר ממה שמורגל בסביבה בו מסתובב כל השנה, ועל זה יש להתחזק כי בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, ויחשוב בלבו איך נכנס לליל שימורים אם אינו שומר על ג' דברים אלו, ובוודאי שכל אחד יתעלה בימים אלו יותר ויותר, ועל ידי תיקון המעשים נזכה לאכול מן הזבחים ומן הפסחים בהאי שתא, בביאת משיח צדקנו בבנין בית מקדשנו ותפארתנו במהרה בימינו אמן.

בית המדרש הגדול קריית שומרי אמונים

ע"ש רביה"ק בעל החוקי חיים זי"ע * בנשיאות נכדו מרן ראש הישיבה שליט"א
עיה"ק ירושלים תובב"א

זמני התפילות לחג הפסח

שבת חוה"מ

מנחה ערב שבת - בשעה 6:57

באטע בבית מר"ש - 10:00

המקווה בחדר מר"ש פתוח מהשעה 9:15

למתפללים הקבועים של ביהמ"ד בלבד

תפילת שחרית - 9:30

מנחה וס"ג - 6:52

מעריב מוצש"ק - 8:19

שביעי של פסח

מנחה ערב החג - בשעה 6:59

הבאטע בליל שביעי של פסח 12:00

המקווה בחדר מר"ש פתוח מהשעה 9:15

למתפללים הקבועים של ביהמ"ד בלבד

תפילת שחרית - בשעה 9:30

מנחה - בשעה 6:54

נעילת החג

מעריב מוצאי החג - בשעה 8:22

יום ד' ערב פסח

תפילת שחרית - בשעה 8:00

סוף זמן אמילת חמץ - בשעה 10:05

שריפת חמץ בחצר ביהמ"ד - בשעה 11:05

סוף זמן שריפת חמץ - בשעה 11:23

חג הפסח

מנחה ערב החג - בשעה 7:00

מעריב ליל החג - בשעה 8:00

המקווה בחדר מר"ש פתוח מהשעה 9:15

למתפללים הקבועים של ביהמ"ד בלבד

תפילת שחרית - בשעה 9:30

מנחה - בשעה 6:56

מעריב מוצאי החג - בשעה 8:18

חוה"מ פסח

תפילת שחרית - בשעה 9:00

מנחה - בשעה 6:50

מעריב - בשעה 8:00

בברכה נאמנה
הגבאים